

The book cover features a vibrant, hand-drawn illustration. At the top, several clusters of purple wisteria flowers hang down against a light blue sky. Below the flowers, the author's name 'BEATRIX ZAŤKOVÁ' is written in a simple, black, sans-serif font. The title 'KEŤ UPRAČEM CELÝ OSTROV' is prominently displayed in a large, bold, purple serif font. The central illustration depicts a woman with long blonde hair, wearing a light blue dress and a straw hat, standing on a stone-paved terrace. She is leaning against a teal Volkswagen Beetle. In the background, a charming village with white buildings and red-tiled roofs is nestled in a valley, surrounded by rolling green hills and mountains. The scene is framed by large green plants, including a tall stalk with yellow buds on the left and a snake plant on the right. The overall style is whimsical and colorful.

BEATRIX ZAŤKOVÁ

KEŤ UPRAČEM
CELÝ OSTROV

MOTYL

**KEĎ UPRAČEM
CELÝ OSTROV**

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Dlhá cesta na Madeiru – edícia Ostrovné príbehy

Vianoce na Madeire – edícia Ostrovné príbehy

Sladkosť madeirského vína – edícia Ostrovné príbehy

Dva svety

Horský hotel Hodváb

Dámska jazda na dno duše

Podivuhodná kniha, ktorá vyčistila more

KEŘ UPRAČEM CELÝ OSTROV

BEATRIX ZAŤKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Kniha je súčasťou edície s názvom *Ostrovné príbehy*

Keď upracem celý ostrov

Copyright © Beatrix Zafková, 2024
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Obálka a ilustrácie: Hana Hnízdová
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2025
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-395-8

*Knihu venujem Madeire,
ostrovu slnečných dní a nových začiatkov.
Každý problém tu má svoje riešenie
a zlá nálada nikdy netrvá prídlho.*

1. KAPITOLA

Bol slnečný májový deň, vzduch voňal kvetmi, čerstvo pokosenou trávou a všadeprítomnou soľou, nad oceánom sa tvoril ľahký opar a zvedavý vánok plný subtropickej vlhkosti s nadšením objavoval všetku krásu, ktorú priniesla pestrofarebná jar.

Dvojizbový apartmán v jednej z úzkych uličiek hlavného mesta Madeiry žiaril čistotou. Otilia, prechádzajúc z jednej miestnosti do druhej, ešte naposledy skontrolovala, či na perfektne vyleštenej podlahe nenájde zatúlanú omrvinku, či je plachta skutočne správne napnutá, obliečky zapnuté na všetky gombíky a kuchynská linka dokonale čistá. Prstom prechádzala po nábytku, nevynechala ani nočné stolíky a poličky v obývacej izbe, pretože prach bol jej úhlavný nepriateľ a nemala v úmysle tolerovať jeho prítomnosť. Presvedčila sa, či je pripravených dostatok vrecúšok s čajom, cukrom, kávových kapsúl, papierových utierok a či všetky kuchynské spotrebiče vrátane večne štrajkujúceho hriankovača sú stále v dobrej kondícii. Napokon preverila čistotu kúpeľne, jastrabím zrakom číhala na neexistujúce vlasy, pokochala sa leskom štýlových batérií a očkom hodila aj na ozdobne zložený koniec toaletného papiera.

Zvládla som to! A v rekordnom čase, usúdila unavená, ale spokojná. V upratovaní ju ťažko niekto tromfne, to vedela

veľmi dobre samotná Otília aj jej pedantná šéfka, ktorá si ju vážila a dokázala jej prácu, spoľahlivosť a zmysel pre detail náležite oceniť. V upratovaní je jednotka. Absolútna a bezkonkurenčná, nik to nedokáže lepšie. V upratovaní áno. Je kráľovnou upratovačiek! Jej veličenstvo Otília I., prezývaná Čistotná! Jednoducho... dokonalá.

Lenže v ostatných aspektoch života si akosi upratať nedokázala. V budovaní kariéry, pevného zázemia a predovšetkým vo vytváraní perspektívnych zmysluplných vzťahov sa nachádzala až na konci peletónu, až kdesi za posledným nešťastníkom, ktorý dostal defekt, stratil balans a pri páde si rozbil obe kolená a vybil predné zuby.

Čo s tým? Ako ďalej? Kam? A hlavne... s kým?

Nad týmito otázkami si Otília lámala hlavu počas odkladania mopu do malej komory a s nechutou si musela priznať, že podobné myšlienky ju otravujú v pravidelných intervaloch, konkrétne vždy keď dokončí prácu a v skrúšenej nálade čaká na príchod návštevníkov, ktorí si dokonale čistý apartmán vybrali, objednali a zaplatili.

Rýchlo prešla do kuchyne, otvorila okno a s neodbytnými myšlienkami v hlave sa vrátila do komory s úmyslom zobrať mop a predsa len ešte raz čistou vodou a kvapkou obsesie pretrieť podlahu na balkóne. Vždy keď ju prepadla depresia, chopila sa metly alebo utierky a premohla ju endorfínmi, ktoré sa jej vďaka fyzickej práci vyplavovali do krvi. A že upratovala upratané? To nebolo podstatné.

Zrazu sa strhla.

Zvuk zvončeka pri vchodových dverách ostro prerezal vzduch plný vlhkosti.

Rýchlo zabuchla dvere komory a prebehla na chodbu, kde najskôr skontrolovala čas na mobilnom telefóne

a s vedomím, že sú tu priskoro a ona sa kvôli nim nestihne prezliecť, neochotne otvorila.

Tento môj zhon a neustály stres ma raz zabijú, prebehlo jej myslou pri pohľade na sympatický, pravdepodobne škandinávsky pár, ktorý stál na prahu dverí obklopený batožinou a oparom vzrušenia z nadchádzajúcich dovolenkových dní na ostrove večnej jari. „Vitajte,“ zahabkala a pokúšajúc sa o kostrobatý úsmev si jednou rukou prešla po nepoddajných zlatistých vlasoch a druhou zbytočne upravila nevzhľadné modré tepláky poznačené bledými flakmi od chlóru z čistiacich prostriedkov. „Srdečne vás vítam. Volám sa Otilia, teší ma. Nech sa páči, vojdite. Aký ste mali let? Nečakali ste pridlho v požičovni áut? A aké sú vaše prvé dojmy?“ vyhŕkla, ustupujúc o dva kroky pred návštevníkmi a záplavou otázok, ktoré sa jej drali z úst ako horská riava vo chvíľach stresu a neistoty. *Bude to fajn. Rýchlo vybavím formality a prezlečiem sa v aute,* ubezpečovala samu seba už oveľa pokojnejšia a cúvla ešte o krok. Zrazu však nohou o čosi zavadila, rozhodila rukami, hlasno vykrikla a ležiac na zemi v príšerných teplákoch, prepotenom tričku a nelichotivej polohe si uvedomila, že to bol pokazený vysávač, ktorý sa chystala vyhodiť cestou za ďalšími povinnosťami. Mapa Madeiry, ktorú pri páde strhla zo steny, bola len čerešničkou na torte jej nepodareného entrée.

Mladý statný Škandinávec okamžite pustil na zem kufor, puzdro s tenisovými raketami aj nedojedenú bagetu a plný obáv sa dal ratovať nešťastnicu, metajúcu sa na zemi, zaseknutú medzi stenou a prevrhnutým vysávačom. „Prepána! Ste v poriadku?“ vykrikoľ, posúvajúc vysávač a vyslobodzujúc Otiliino telo z nečakanej pasce. „Volám sa Lundgren. Let bol vyčerpávajúci, ale v pohode. Auto sme si zatiaľ nepožičali,

doviezol nás taxík. A prvé dojmy?“ fučal, stavajúc úbohú ženu na nohy. „Tie sú naozaj pozoruhodné,“ dodal, vyberajúc jej z vlasov pierko, ktoré jej tam pristálo v spálni pri prezliekaní vankúšov. „Ste v poriadku, nič ste si nezlomili?“ spýtal sa s účasťou v hlase.

„Nebolí vás chrbát?“ pridala sa k nemu jeho mierne odmeraná štíhla plavovlasá partnerka s ľadovomodrými očami a pokožkou bielou ako sneh v nórskejších fjordoch. „Hlavu máte v poriadku?“

Nie, nemám! pomyslela si Otilia. *Ako to len mohla uhádnuť? Vari je jasnovidka? V hlave mám zmätok, rovnako ako vo svojom chaotickom každodennom živote.* „Absolútne!“ odvetila energicky, narýchlo kontrolujúc stav svojich životných funkcií. Nič ju nebolelo, len trochu zadok, na ktorý dopadla, a jediné, čo ju trápilo, bol plný mechúr, ale to sa pred sympatickým párom rozhodla zamlčať.

Stále mierne vykoľajená sa zhlboka nadýchla, upravila si tričko, ktoré odhaľovalo jej bielu podprsenu, a pozvala ich do obývačky, kde sa ešte chvíľu venovali formalitám. Neskôr ich previedla apartmánom a vysvetlila im všetko potrebné.

Hneď potom, ako odmietla ponúknutý pohár vody, ktorý by jej mechúr naozaj nepotešil, sa ospravedlnila za privítanie v štýle šialeného nemehla, popriala obom príjemný pobyt s kopou už iba krásnych zážitkov, chopila sa veľkej oranžovej cestovnej tašky, nenávideného vysávača a túžiac čo najskôr ukončiť túto nočnú moru sa konečne rozlúčila.

Vznešená ľadová kráľovná ju obdarila chladným blahosklonným úsmevom a mladý Viking jej zaželal úspešný deň bez nehôd. Potom sa za nimi zatvorili vody čistého voňavého apartmánu, ktorý sa na zopár pokojných týždňov mal stať ich domovom.

Keď rozrušená Otília otvárala kufor svojho starého auta s pokriveným nárazníkom, začal od oceána pofukovať chladivý vánok, ktorý objal jej rozhorúčené doráňané telo, za čo mu bola neskonale vďačná.

Starobylá ulička dýchala svojrúznou atmosférou, turisti a domáci sa míňali na chodníkoch v dokonalej harmónii, nad hlavami im prelietali uškriekané čajky a z kaviarní sa šírili vône syrových koláčikov a kvalitnej kávy.

To všetko Otíliu upokojovalo a umocňovalo jej presvedčenie, že všetko stihne a bude úspešná. S novým príchodom energie naložila vysávač, s buchotom zatvorila kufor a usmievajúc sa na okoloidúcich sa presunula k predným dverám auta. Otvorila ich, najskôr hodila na sedadlo spolujazdca oranžovú tašku, svoju vernú spoločníčku, a potom rýchlo nastúpila. Začala sa prehrabávať v taške a hľadať vhodné oblečenie na pracovnú schôdzku, ktorá ju čakala o pár minút. Pod ruky sa jej však dostávalo práve to, čo v tomto momente nepotrebovala ani omylom. Náhradné tepláky, dentálna niť, detský svetrík a bábika, peňaženka, lieky proti bolesti hlavy, ďalšie na zápal mechúra, ako naschvál aj slnečné okuliare a deravé tenisky, ktoré mala v pláne vyhodiť, a list z banky, ktorý mala dávno otvoriť, no nenašla si naň čas. Natrafila na elegantnú blúzku s ozdobnými gombičkami, ale keď k nej privoňala, okamžite zistila, že tak ako je krásna, je aj nepoužiteľná. Plná hnevu načrela do útrob prepchatej tašky a na vlastné počudovanie konečne vybrala niečo vhodné. Biely priliehavý top a novučičkú čiernu sukňu, všetko z nekrčivých materiálov, ktoré obľubovala, pretože boli praktické a nenáročné na údržbu. A nič z toho nepáchlo. Sláva! Má víťazov!

V chvate sa vyzliekla z teplákov a trička. Neúspešne schovávajúc svoje telo odeté iba do spodnej bielizne pred udivenými zrakmi chodcov sa poutierala vlhčenými obrúskami a v taške začala pátrať po antiperspirante. So šikovnosťou haďej ženy, ktorá tento artistický kúsok nepredvádza prvý raz, sa navliekla do sukne a bieleho topu.

Napokon sa jemne nalíčila a pri pohľade do zrkadielka na vnútornej strane tienidla sa spokojne usmiala.

S vlasmi to bolo horšie. Boli ťažké, nepoddajné a neochotné spolupracovať. A tak si ich vyčesala, zopla do neformného čuda a niekoľkým prameňom dovolila, aby jej voľne lemovali tvár.

„Nie je to najhoršie,“ šepala a naštartovala. To, že sa jej chce cikať, už ani necítila.

O malú chvíľu si už kliesnila cestu popoludňajšou hustou premávkou. Bola ešte len streda, no v hlavnom meste Madeiry to vyzeralo tak, že sa blíži víkend. Malebné ulice pýšiacie sa pozoruhodnou architektúrou, množstvom zelene a kvetov boli plné áut, dovolenkárov a ľudí náhliacich sa za svojimi povinnosťami. Otília si nevšímala kvitnúce hortenzie, vysoké palmy ani úchvatnú araukáriu, ktorá na svojom mieste stála už niekoľko desiatok, možno aj stoviek rokov. Kľučkovala v modrom autíčku úzkymi cestami, štverala sa do kopcov, ktorými bolo toto mesto vychýrené, jedným uchom počúvala hudbu rinúcu sa z rádia a druhým škvŕkanie vo svojom žalúdku.

Keď sa jej podarilo dostať až na okraj štvrti Nazaré, konečne sa upokojila. Čas mala výborný, schôdzka sa začínala o desať minút, hádam sa stihne pred tým aj napiť vody a možno si dokonca premyslí, čo konkrétne klientom povie.

Pri parkovaní pred útulnou štvorposchodovou bytovkou si uvedomila, že si nezapamätala vchod a že sa bude musieť

pozrieť do papierov. A keď zhasla motor, tak jej došlo, že netuší, kde potrebné dokumenty položila.

V panike ich teda začala hľadať a, vďaka bohu, našla ich pohodené na zadnom sedadle. Stres spôsobil, že sa opäť spotila, a tak sa narýchlo utrela poslednými vlhčenými obrúskami, v chvate na seba frkla pár kvapiek parfumu, chytila obal s dokumentmi a vybehla z auta.

Zháčila sa! Preboha, veď je v dotrhaných teniskách!

Znovu sa vrátila a otvorila kufor. Kameň, ktorý jej spadol zo srdca, určite počuli obyvatelia všetkých bytoviek navôkol. Boli tam, úplne v rohu, dokonca obe... a ešte aj čisté! Jej čierne baleríny! Okamžite sa prezula, a to, že ju nanovo zalial pot zapríčinený chvatom a vysokou vlhkosťou teplého vzduchu, sa snažila prehliadnuť. Zatvorila kufor a rozbehla sa.

Našťastie včas zistila, že nemá dokumenty. Naisto ich položila do kufra, keď vyberala baleríny. Vrátila sa, a aké bolo jej nadšenie, keď ich tam aj skutočne našla. Už po niekoľkých raz zabuchla kufor a intuitívne zamierila k jednému z vchodov. Rýchlosťou zdatnej upratovačky zdolala dve poschodia, odomkla si a vbehla do prázdneho dvojizbového bytu.

Vydýchla si. Jej srdce, ktoré sa ponášalo na lúčneho koníka skáčuceho z jedného stebľa trávy na druhý, sa začalo upokojovať. A tak už v lepšej nálade pootvárala okná, aby vpustila dovnútra vzduch presýtený jarou, upravila si účes pred veľkým zrkadlom a rozhodnutá konečne sa vycikať prešla na chodbu so skrinkou na topánky, s vešiakom a vysokou vázou plnou sušených hortenzií. V momente, keď sa dotkla kľučky na toalete, ozval sa zvonček.

„Dofrasa!“ zanáďavala. „Nenávidím ich! Všetky zvončky sveta! Nech ich parom uchyť!“ zvolala v zúfalstve, ktoré ju obľialo. Pristúpila k dverám a otvorila.

Keď zočila starší manželský pár, nálada sa jej o trochu zlepšila. Boli milí. Aspoň teda na prvý pohľad určite. Prešedivý sedemdesiatnik k nej okamžite natiahol ruku a jeho manželka ju obdarila prívetivým úsmevom.

„Ja som Inacio a toto je moja manželka Maria. Boa tarde, seňora. Prišli sme na obhliadku bytu. Vy ste, predpokladám, maklérka. Je tak?“

Otília okamžite zdvihla kútiky úst a rozžiarila sa jej tvár. „Boa tarde, volám sa Otília a vítam vás oboch. Presne tak, som realitná maklérka a veľmi rada vám predstavím byt, ktorý sa onedlho možno stane vašim novým domovom.“

Príjemný pár vošiel dovnútra. Otília ustúpila, tentoraz sa o nič nepotkla ani nespadla, dokonca sa cítila uvoľnene a konečne vo svojej koži. „Môžem vám ponúknuť pohár vody? Dnes je skutočne sparno.“

„Nie, moja milá, nerobte si s nami starosti,“ odvetila Maria. „Neradi by sme vás oberali o čas, istotne máte kopu povinností.“

„Ukážte nám byt a my sa poberieme,“ doplnil Inacio.

Otíliu ich prístup potešil. Možno mali krištáľovú guľu, možno sa aj oni kamsi ponáhľali alebo boli iba zdvorilí. Kto vie. V každom prípade si lepších klientov v dnešný uponáhľaný deň nemohla želať.

A tak prešli obe izby, kuchyňu aj kúpeľňu. Otília milých manželov oboznámila s orientáciou bytu, dostupnou infraštruktúrou aj mesačnými nákladmi. Vychválila polohu v širšom centre mesta a pokoj vyhľadávanej lokality s množstvom zelene. Na záver si neodpustila poznámku, že neďaleko býva jej dobrá priateľka a nevie si byt v blízkosti centra vynachváliť. Popri tom si občas uhladila účes a nenápadne skontrolovala, či sa jej netvorí mapy v podpazuší. Tvorili

sa, ale len také malé. Žiaden Atlantik, iba nepatrný Balaton, a tak sa upokojila. Inacio s Mariou sa tvárili spokojne, občas ju rodičovsky pohladili po pleci a motivovali povzbudivými úsmevmi.

„Páči sa mi tu,“ ozvala sa pri pohľade z balkóna Maria.

„Áno, aj mne,“ odvetila Otilia. „Výhľad na oceán je na nezaplatenie,“ dodala a v duchu sa sama seba spýtala, či si ho aj ona raz bude môcť dovoliť.

„Tento byt bude pravdepodobne naším favoritom,“ usúdil spokojný Inacio.

„Takže o ňom budete uvažovať?“

„Pravdaže,“ prikývla Maria a presunula pohľad zo širšej vody na únavou a stresom poznačenú Otiliinu tvár. „Viete, my dvaja potrebujeme zmenu. Keď sme sa zosobášili, žili sme v podobnom byte, potom sa nám začalo dariť, a tak sme kúpili veľkú usadlosť v Údolí mníšok, kde sme vychovali naše deti. Tie sa už dávno rozpáchli a nám sa začalo cnieť za útulným bytom našich začiatkov. V určitom momente sa kruh uzatvorí a ten moment nás práve dostihol.“

Otilia si so záujmom prezrela drobnú tmavovlasú paniu. „Ak by vám vyhovovala práve naša ponuka, bola by som šťastná,“ odvetila úprimne.

„A čo by ste povedali na to, minha bonita, keby sme sa rozhodli kúpiť tento byt a zveriť predaj našej usadlosti práve vám? Ak bude manželka, samozrejme, súhlasiť. Ste veľmi sympatická a svojím nasadením mi pripomínate našu dcéru,“ poznamenal Inacio, kochajúc sa pohľadom na park rozprestierajúci sa pod ich nohami.

„Pravdaže, súhlasím,“ pridala sa Maria a jej hlboké čierne oči sa rozžiarili. „Tento apartmán nám absolútne vyhovuje a ste skutočne podobná našej dcére.“

Otília neverila vlastným ušiam – byť sa im páčil, a dokonca jej ponúkli veľkú príležitosť. V niečo také vôbec nedúfala. „Nemám slov,“ vyjachtala neprofesionálne. „Vašu ponuku prijímam a som za ňu naozaj vďačná. Možno by sme sa mohli dohodnúť na ďalších krokoch. Prichystám zmluvu a rada si vašu vilu prídem osobne pozrieť a nafotiť,“ rapotala vzrušene, až sa jej uvoľnili ďalšie pramene vlasov z nepodareného uzla.

„Tak prejdime do obývačky,“ navrhol Inacio.

„Nech sa páči,“ odvetila nadšená mladá žena.

Schyľovalo sa k večeru. Dom začínal ožívať vravou a smiechom svojich obyvateľov, ktorí sa vracali z práce, školy, prechádzky a vzrušene sa navzájom oboznamovali so zážitkami dnešného dňa. Z bytu pod nimi sa šírila vôňa entremeady, pečeného bravčového mäska ochuteného cesnakom, a nákazlivá portugalská melódia. Otília sa otočila na podpätku v úmysle dokončiť nádejný obchod.

No Maria sa jemne dotkla jej pleca. „Ale najskôr, ak dovoľíte, nájdem nožničky v mojej kabelke a odstrihnem vám cenovku, ktorá vám visí z prekrásnej novej sukničky, milá moja. A na tie modriny, ktoré máte na lakťoch, mám výbornú skorocelovú masť. Dám vám z nej trochu,“ zanôtila a súcitne sa na doráňanú a popletenú mladú ženu usmiala.

Otília len pokrčila plecami. Už sa ani nedokázala ospravedlňovať, nemala energiu vynadať sama sebe ani sa pohoršovať nad vlastnou roztržitosťou. Iba s vďakou prijala pomoc týchto dvoch dobrých anjelov a úplne sa vložila do ich starostlivých rúk.

*

Pri vystupovaní z auta na malom parkovisku patriacom materskej škole sa v nej miešali príjemné pocity z nedávneho

pracovného stretnutia s hrôzostrašnou predtuchou, že sa s najväčšou pravdepodobnosťou o pár sekúnd pociká.

So zdesením v očiach sa vyrútila z auta s oranžovou cestovnou taškou v rukách, z ktorej by v prípade nehody mohla vydolovať náhradné nohavice alebo aspoň modré flakaté tepláky. So sústredením ostreľovača sa každou sekundou približovala k dverám škôlky a jediným jej cieľom boli vytúžené toalety.

V neveľkej budove, ktorej steny zdobili detské, farbami hýriace výkresy, sa preštrikovala pomedzi rodičov a škôlkarov až k neďalekým dverám sľubujúcim záchranu. Konečne sa dostali do jej hľadáčika a nemienila sa ich za žiadnych okolností vzdať. Ibaže si neuvedomila, že dnešný deň jej nič nedaruje zadarmo. A s tým mala v každom prípade rátať.

„Boa tarde, Otília. Ako vždy... posledná,“ privítala ju dobre naladená korpulentná učiteľka v stredných rokoch, ktorá stála vo dverách triedy. Jej oku profesionálky nemohlo nič ujsť. „Catarina sa vás nevie dočkať.“

Otília však nezaváhala. Už si to jednoducho nemohla dovoliť. „Chytajte, Margarida!“ zakričala z plného hrdla a ako neohrozená vrhačka guľou šmarila oranžovú tašku zaskočenej učiteľke do náručia. Tej sa ako zázrakom podarilo chytiť ju a neschopná ďalšej reakcie len sledovala, ako rozbehnutá Otília mizne za dverami detských toaliet.

Slasť, ktorú pociťovala pri umývaní rúk, hneď potom ako na miniatúrnom záchodíku úspešne odvrátila číhajúcu katastrofu, sa nedala opísať. Zohnutá nad detským umývadlom sa usmievala ako blázon, a dokonca si aj pohmkávala akúsi veselú latinskoamerickú melódiu. „Najhoršie mám za sebou. Už bude len dobre,“ uistovala sa, keď vychádzala na chodbu.

„Tak som tu,“ spokojne povedala učiteľke Margaride a otvorila náruč pre dieťaťko, ktoré sa k nej rozbehlo. Drobné rúčky malej Catariny sa okamžite ovinuli okolo jej krku.

„Pocikala som sa,“ šeplo jej štvorročné dievčaťko do ucha zahanbene.

„Ja takmer tiež,“ odvetila Otília a tuho ho objala.

„Aj som spadla a udrela si koleno a bradu,“ pokračovala Catarina s priznávaním.

„Ja zadok a lakte,“ nezaostávala za ňou mladá žena.

„Bolo mi do plaču.“

„Mne tiež.“

„Ale nebudeme plakať.“

Otília ju pobozkala na teplučké líčko voňajúce jablkom, ktoré práve dopapala. „Nie, nebudeme. Zasmejeme sa na tom, pretože život je krásny, ty moje malé kozliatko.“

Potom poďakovala Margaride a chystala sa odísť.

„Počkajte,“ zastavila ju učiteľka a šeplo jej do ucha: „Máme tu tie pocikané tepláčky. Kam vám ich dám?“

„Do tej oranžovej tašky.“

„Sú vlhké. Nevadí?“

Otília pokrčila plecami. „Dokonale sa tam hodia.“

*

Keď sa viezli večernými strmými uličkami čarovného rybárskeho mestečka Câmara de Lobos, Otília si pripomenula, prečo sa rozhodla zakotviť práve na tomto ostrove. Slnko blížiacie sa k obzoru sfarbovalo hladinu oceánu do jedinečnej tyrkysovej, obloha jej konkurovala svojím blankytom a kľučkujúc neustálou strminou sa Otílii zazdalo, že sa jej čo nevidieť dotkne. Neveľký záliv sa stal domovom rybárskych lodiek, ktoré sa ako pestrofarebné cukríky pohojďovali na

pokojenej hladine, a typická madeirská architektúra dýchala v jednom rytme s prírodou. Útesy lemujúce záliv dotvárali atmosféru, palmy, sukulenty a bujná subtropická flóra evokovali obraz dokonalej idyly. *Tu je môj domov*, preletelo jej hlavou. *Nech je, ako je, som tu šťastná.* „S kým si sa dnes hrala, zlatko?“ opýtala sa, vychutnávajúc si konečne pokojnú chvíľu.

Z detskej sedačky sa ozval švitorivý hlások. „So Sofiou a s Biancou. Naháňali sme sa a lozili po preliezačkách. S Diogom už nie som kamarátka. Nikdy!“ predniesla Catarina a svoje odhodlanie zdôraznila vztýčeným ukazovákom.

„Prečo, prosím ťa? Trochu definitívne, nemyslíš?“

„Ťahal ma za vrkoč.“

„To je normálne, to chlapci robia,“ veselo odvetila Otília, zdolávajúc ďalšiu z prudkých nebezpečných zákrut.

„Kopla som ho za to do kolena.“

„Prepána!“ ťažko zadržovala smiech Otília. „To dievčatá nerobia. Skôr žalujú.“

„Nie som žalobaba, teta Otília. Vždy Diogovi všetko vrátim a teraz... mám špinavé ruky,“ povedalo dievčatko a zamávalo prstami od čokolády ako nezbedný čertík.

Keď Otília zbadala rozsah katastrofy, zamračila sa. „Počkaj, nájdem vlhčené obrúsky. Hlavne sa neutri do nohavíc,“ upozornila Catarina a jednu ruku zaborila do oranžovej tašky. Nahmatala len ocikané tepláčky a vzápätí si spomenula, že posledný obrúsok minula na parkovisku pred bytovkou. A tak podala Catarine svoje flakaté pracovné tepláky. Po krátkom váhaní usúdila, že im už nič neublíži.

Zvládli ešte jednu zákrutu a zastali pred nenápadnou bránou. Otília vystúpila a otvorila ju. Šikovne zaparkovala dotlčené auto vedľa dvoch podobných exemplárov a opäť ju

zatvorila. Vybrala Catarina a spoločne ruka v ruke zamierili k vstupným dverám rozľahlého domu uprostred záhrady, ktorá sa ako vajce vajcu podobala ostatným v susedstve. Ibišteky, kamélie a oleandre dosahovali pozoruhodné rozmery, dve palmy, kaktusy a juky priťahovali pohľady, rozkvitnuté antúrie a begónie v kvetináčoch krášlili terasu ukrytú v tieni modrasto kvitnúcej vistérie.

Hneď ako vošli do domu a prezuli sa, rozbehla sa Catarina do kuchyne a Otília ju nasledovala unaveným krokom.

„Ocko!“ vykričlo dievčatko a hodilo sa do náručia mladého muža, ktorý čosi kuchtil pri sporáku a ledva stihol položiť varechu na starú drevenú kuchynskú linku.

„Tak už si konečne tu, kozliatko,“ ukryl ju do náručia a pobožkal čierne kučery. „Aký si mala deň, dcérka?“

Catarina sa nadýchla a spustila. „Vyrábali sme vtáčiky z farebného papiera a prilepila som si tieto dva prsty k sebe. Pozri, ešte mám na nich trochu lepidla. Pani učiteľka Margarida mi to potom umyla a všetko bolo v poriadku, vôbec sa nehnevala. Ložila som po preliezačkách, kopla Dioga do kolena... tak mu treba... potom som všetko zjedla, po obede spala a potom som sa trochu...“ zarazila sa.

„To nič, to sa vyperie,“ dodala Otília. „Olá, Danilo, čo dobré varíš?“ pozdravila mladého muža, pobožkala ho na líce, zvedovo skontrolovala panvicu a vdýchla vôňu mora, cesnaku a bazalky.

„Olá, Otília. Cestoviny s krevetami,“ odvetil. Dievčatko už bolo v kúpeľni a umývalo si ruky. „Zostala v škôlke posledná, všakže? A dúfam, že si jej nedala cestou domov znova čokoládu?“

Mladá žena umyla jablko a hlasno si z neho odhryzla. „Všetko sme zvládli, nemaj strach, ty jeden mrzút. V posled-

nom čase si akýsi nevrlý. Idem dať prať, v taške mám hotové peklo. Pridáš niečo do práčky?“

„Ak by si bola taká dobrá a hodila tam veci, ktoré mám v izbe v koši na bielizeň, bol by som ti vďačný,“ odvetil Danilo, opäť sa venujúc cestovinám.

Zrazu sa ozvali kroky, vrzgot starých drevených schodov a o chvíľu sa zjavila v kuchyni štíhla tmavovláska s čerstvo nalakovanými nechtami a so širokým úsmevom na perách. „Otília, Catarina, olá, vitajte. Konečne ste tu a ja sa budem mať s kým porozprávať. Danilo je dnes akýsi tichý, upodozrievam ho, že má tajomstvo.“

„Olá, teta Filipa. Aj ja mám jedno,“ pozdravila ženu Catarina, poslala jej vzdušný bozk, sadla si na koberec a začala sa venovať pestrofarebným kockám. „Teta Otília mi v aute dala tú výbornú čokoládku s orieškami,“ vyhrkla zabratá do hry, no len čo si uvedomila, že ocko nebude nadšený, prikryla si ústa dlaňou.

Danilo hodil na Otíliu káravý pohľad a scedil cestoviny.

„Tak ja idem zapnúť práčku,“ šikovne sa vyhla rozhovoru na tému zdravá výživa u detí predškolského veku Otília a zmizla v kúpeľni.

„Filipa,“ oslovil krásku Danilo. „Buď taká dobrá a prestri na terase.“

„Daj mi minútku, braček,“ odvetila pokojne a uvelebila sa v kresle s výhľadom na mohutnú vistériu zaliatu večerným slnkom. „Kým mi uschne lak na nechtoch.“

*

Keď zjedli mimoriadne chutnú večeru a Catarina zaspala pokojným spánkom štvorročného dieťaťa, vrátili sa všetci traja na terasu a Danilo nalial červené portugalské víno do starožitných pohárov z hrubého skla.

Filipa otvorila balík s nelúpanými arašidmi a nasypala ich do misky. „Budú nám musieť stačiť. Pistácie sa minuli.“

Otília priniesla olivy a pohodlne sa usadila v prútenom kresle. „Arašidy budú fajn. Aký ste mali deň?“ opýtala sa priateľov.

Danilo si poškriabal husté čierne strnisko na brade. „Typický chaos na čerpacej stanici. Kopa áut, benzínových výparov a bločkov z pokladnice. Už ani neviem, či sa predalo viac káv, alebo mafinov a či som nezabudol objednať motorový olej a destilovanú vodu. Akosi sa mi všetko zlieva dohromady,“ opísal náplň svojej každodennej práce a odpil si vína.

„Bol si v strese?“ opýtala sa Otília.

„V strese? To zas nie,“ začudoval sa Danilo. Nečakaná otázka ho zaskočila. „Len každodenná rutina, zákazníci príjemní. Mám svoju prácu rád, to predsa vieš.“

„A ty, Filipa, zažila si dnes nejaký stresujúci okamih?“ nedala sa Otília.

„Ja?“ opýtala sa krásna tmavovláska a hodila si do úst arašid. „Čo to má byť? Kvíz?“ zaujímalo ju. „Mala som tri obhliadky bytov. Pravdepodobne sa mi predsa len podarí predať ten miliónový apartmán v centre Funchalu. Majú oň záujem dvaja Američania, ktorí ma pozvali po obhliadke na pohárík. Ak tento obchod vyjde, konečne si kúpim nové auto.“

„Neodpovedala si mi na otázku,“ naliehala Otília.

„Na akú? Pripomeňte mi ju, prosím vás, pani učiteľka.“

„Či si dnes zažila stres.“

Filipa doplnila do misky olivy a obrátila sa k priateľke. „Čo máš stále s tým stresom? Pravdaže som žiaden nemala. Žijeme predsa na Madeire, tu stres nikdy nebol, nie je a ani nebude. Jednoducho ho na ostrov nedovolíme importovať, nedostane víza, zamietneme mu žiadosť na pobyt. Nech

zostane tam, kde oň majú záujem,“ rapotala veselo. Jej krásna tvár v blikote sviečok pôsobila étericky, drahé oblečenie poukazovalo na určitú povrchnosť, no hnedé hlboké oči vyžarovali láskavosť a dobroprajnosť. „Čo je to s tebou, zlatko? Máš nejaké problémy? Daj si vína, to ťa uvoľní, a povedz nám, aký si mala deň ty? Vidí sa mi, že nešiel podľa tvojich predstáv.“

Otília si vzdychla.

Večer bol naplnený májom v jeho čírej podobe. Hreživý vánok, šum oceánu, ktorý k nim prenikal z dialky, posledné trilky na spánok sa ukladajúcich vtáčikov, vôňa mokrej zeme a rozvíjajúcich sa púčikov a svetlá lodí črtajúce sa v temnote zrazu zastierali spomienky na všetok chaos neúprosneho dňa.

„No tak, Otília. Prezrad, čo ťa trápi, my ti nalejeme, povieť zopár otrepáných fráz, potom ťa pobúchame po pleci, zaklameme ti, že všetko bude fajn, a...“ zasekol sa Danilo. „A nalejeme ti. To som už spomínal?“ dodal a nalial.

Otília sa neubránila smiechu. „Zdá sa mi, že na celom ostrove trpím stresom iba ja. Asi som si ho doniesla zo Slovenska a nie a nie sa ho zbaviť. A možno je to spôsobené mojou neschopnosťou zorganizovať si čas, lepšie sa sústrediť alebo len nechať veci plynúť bez povšimnutia,“ zamýšľala sa nahlas a vzápätí opísala priateľom sled na seba nadväzujúcich katastrof uplynulých hodín.

Keď dokončila svoju reč, zavládla na terase veselá atmosféra. Obaja súrodenci neskrývali smiech, ktorý však nemal nič spoločné so škodoradosťou.

„Teba by mali v priamom prenose púšťať v televízii, Otília. Takú reality šou Madeira ešte nevidela,“ zhodnotil dnešný kamarátkin výkon Danilo. „Ťažko by ťa niekto prekonal.“

„Asi máš pravdu,“ priznala si s neochotou Otilia, sledujúc mihotavé odlesky červeného vína v masívnych pohároch. „Potknúť sa o vysávač, pretrčať sa pred zákazníkmi s cenovkou na sukni a takmer sa pocikať v škôlke v priebehu pár hodín... to chce naozaj talent.“

„Ale no tak, ty moje nemehlo,“ upokojujúcim tónom zanôtila Filipa a prikryla Otiliinu ruku svojou dlaňou. „To sa predsa môže stať každému.“ Zrazu sa zarazila. „Možno nie každému a možno nie v jeden deň, ale...“ nedokončila myšlienku a rozhodla sa vziať to z inej strany. „Máš toho veľa. Tým to je! Upratovanie apartmánov a zároveň práca pre realitnú agentúru je poriadny náklad. S upratovaním by si mala konečne seknúť. Ja sa venujem iba nehnuteľnostiam a bez problémov z toho vyžijem. Ak predám apartmán Američanom, budem mať nové autičko. Mala by si nad tým popremýšľať.“

„Také niečo si nemôžem dovoliť,“ ohradila sa Otilia. „Vieš, ako to chodí v obchode s nehnuteľnosťami. Jeden mesiac predám a ďalšie dva to viazne. Nedokázala by som pravidelne platiť nájom. Upratovanie potrebujem, mám z neho stabilný príjem.“

„Ak ide iba o to, s nájomným by sme ti počkali,“ ubezpečoval ju Danilo.

Otilia sa na neho vďačne usmiala. „Nejde iba o to. Ďakujem ti veľmi pekne, Danilo, vážim si to, ale rada by som sa konečne osamostatnila. Žijem vo vašom dome za smiešny nájom už tri roky a cítim, že je čas posunúť sa ďalej. Mám tridsaťpäť, musím si konečne vytvoriť zázemie, čosi hodnotné a vlastné.“

„Tak ty nás chceš opustiť?“ zaúpela Filipa a stisla jej ruku. „Prečo? To by si nám predsa neurobila! Si súčasťou rodiny, máme ťa radi... nie, to ti nedovolíme!“

Otília si položila hlavu na priateľkino rameno a náhle sa jej zazdalo, že cvrčky vymenili veselé husličky za clivé, čím dávali najavo, že s jej rozhodnutím majú taktiež problém.

„Ale no tak, Filipa!“ ozval sa Danilo a dojedol poslednú olivu. „Otília má právo na vlastný život aj rozhodnutia. Nechce sa predsa odsťahovať na Aljašku, iba túži po domove. Je to úplne prirodzené. Nevydieraj ju a nehrdús svojou láskou.“

„Ja že ju dusím? Vôbec nie. Len ju ľúbim a chýbala by mi, to je celé,“ oponovala mu sestra. „A vôbec! Prečo chce bývať sama? Zblázni sa z tej samoty! Chlapa nemala už dlhšie ako naša babka a rande má nanajvýš so zákuskami. Tak čo chce v tom vlastnom byte robiť? Plakať do vankúša?“

„Nepreháňaj. Ona si poradí,“ trval na svojom Danilo.

Filipa sa na neho skúmavo zahľadela. „A keď sme už pri tebe, tiež si v poslednom čase akýsi nevrlý. Čo je s tebou? Správaš sa, akoby ti uleteli včely a vzali so sebou aj úľ,“ zmenila rýchlo tému.

„Čo by bolo?“ vyhrkol a postavil sa. „Počuješ trávu rásť!“

„Kam si sa vybral?“

„Skontrolovať malú.“

„Spí ako drevo, boli sme tam pred chvíľou. Sadni si a hovor!“

Danilo nedokázal oponovať staršej sestre a nechotne ju poslúchol. „Nič mi nie je, len Catarina v poslednom čase pokračiava a často sa v škôlke bije, lozí po stromoch a otlka si kolená, pocikáva sa... Robí mi starosti.“

„Netáraj!“ prerušila ho Otília. „Konečne sa zbavila tých večných soplíkov a je zdravá ako ryba. Catarina je živé bezproblémové dieťa. A to, že sa nehrá s bábikami, ale je neustále v pohybe a vymýšľa nezbednosti, vieme už dávno. S takou

povahou sa narodila a zdedila ju pravdepodobne po tebe. Trápi ťa niečo iné, priznaj sa.“

„Keby aj, dnes nemám chuť na vážne témy.“

„Takže je to vážne!“ vyletelo z Filipy.

„Nie je.“

„Neklam!“

„No dobre, tak je!“

„Tak von s tým!“

„Povedal som, že nemám náladu na vážne témy.“

„Ty nikdy nemáš chuť na vážne témy,“ vyčítala mu sestra.

„Zato ty si vážnosť sama!“ vrátil jej prihrávku a uškrnul sa.

„Dobre teda, ako chceš, veď ty aj tak o krátky čas vyjdeš s pravdou von,“ kapitulovala Filipa. „Ale mám nápad,“ nadškrtna opäť plná nadšenia. „Čo by si povedala na to, Otília, keby som vyriešila tvoj problém s kariérou jediným návrhom.“

Otília nadvihla obočie. „Som samé ucho.“

„Dnes dopoludnia ma mailom oslovil seňor Bernardo Silva, ktorý žije v Porte a na Madeire vlastní zopár nehnuteľností. Rozhodol sa predať jednu nádhernú vilu menom Quinta Alegria tu neďaleko. Je to lukratívna nehnuteľnosť za nemalé peniaze. Ak ti tým pomôžem, rada ti tento obchod prenehám. Čo ty na to?“

Otília neverila vlastným ušiam. Znelo to ako rajska hudba. „Myslíš to vážne?“

„V obchodných veciach nikdy nežartujem.“

„To by bolo úžasné! Starobylá quinta by bola ako dar z neba, a ak k tomu pripočítam usadlosť, ktorej predaj mi dnes ponúkli milí starší manželia, tak by sa moje problémy vyriešili,“ nadchýnala sa Otília. „Zbohom upratovanie, vitaj krásny život!“ vykrikla a objala Filipu. „A čo stretnutie so

señorom Bernardom Silvom? Musím ten dom vidieť, vyčariť romanticko-snivé fotky a čo najskôr ich hodiť na net.“

„Pán Silva nepríde, je pracovne veľmi vyťažený, ale poslal za seba svojho zamestnanca Ricarda Fonteho. Už som s ním raz spolupracovala, je to šikovný a milý chlapík. Stretnutie máte dohodnuté zajtra o desiatej dopoludnia. Pošlem ti lokalizáciu domu a, prosím ťa, nemeškaj.“

„Budem tam nastúpená o deviatej, to ti sľubujem!“ dušovala sa Otilia.

„Nebudeš,“ schladil jej nadšenie Danilo.

„Prečo?“

„Pretože zajtra musíš odviezť Catarina do škôlky.“

„A to nás privádza k otázke, kto ju vyzdvihne?“ opýtala sa Filipa.

„Ty,“ poinformoval ju brat.

„Si si istý?“ ohradila sa.

Všetci traja stíchli, chopili sa mobilných telefónov a nahliadli do rozpisu služieb na mesiac máj.

„Je to tak. Ty máš poobednú službu v práci a ja musím ísť po neterku. A to som mala v pláne užiť si pláž s Renatom. No nič, zjídeme aspoň na večernú párty k priateľom,“ premýšľala nahlas Filipa.

„A tvoj neplnoletý zajačik sa bude opäť sťažovať, že ho zanedbávaš,“ podpichla priateľku Otilia.

„O to sa neboj. A nie je neplnoletý, minulý mesiac oslávil dvadsiatku. Ty si radšej v pokoji nachystaj slušivé šatôčky na zajtrajšie obchodné stretnutie a nič nedomrv. Je to veľká príležitosť,“ upozornila ju Filipa s autoritou staršej a skúsenejšej kolegyne. „A hlavne žiaden stres. Madeira to slovo nepozná.“

Danilo prikývol. „Tak vidíš, Otilia, je to presne tak, ako som vravel na začiatku. Prezrad, čo ťa trápi, my ti nalejeme,

povieme zopár otrepaných fráz, potom ťa pobúchame po pleci, zaklameme ti, že všetko bude fajn, a...“ zasekol sa. „A nalejeme ti. To som už spomínal?“ dodal a nalial.

Otília sa uvoľnila. Konečne všetko opäť dávalo zmysel. Noc bola voňavejšia, víno opojnejšie, hviezdy žiarivejšie a jej budúcnosť na jedinečnom ostrove naberala jasné kontúry ako malý chrobáček približujúci sa k jednej z blikotajúcich sviečok na stole ukrytom pod mohutnou vistériou.

Napriek tomu, že noc bola pokojná, dom tichý a mesiac v nove, Otília nemohla zaspáť. Možno to bolo tým, že sa jej myseľ po adrenalínových zážitkoch odmietala lusknutím prstov upokojiť, a možno vzrušením zo zajtrajšej pracovnej schôdzky v Quinte Alegrii, ktorej úspešný predaj by jej mohol priniesť možnosť samostatného bývania a vytúžený pokoj v jej chaosom zaplavenom živote.

Vstala z postele, prehodila si okolo pliec župan a ticho, tak aby nikoho nezobudila, zišla do kuchyne a naliala si vodu do keramickej šálky. Vyšla na terasu a uvelebila sa v starom hoidacom kresle po Filipinom a Danilovom starom otcovi.

Myšlienky jej lietali od jednej spomienky k druhej ako neúnavná vážka z lekna na lekno a chladivá voda, ktorú od rána zanedbávala, jej padla vhod. Vrátila sa k dnešnému dňu, potom k trom rokom stráveným na Madeire, až sa dostala na samý začiatok tohto príbehu, ktorý sa zrodil na Slovensku pred šiestimi rokmi.

V tom čase pracovala ako predajkyňa pre jednu významnú firmu obchodujúcu s papierom a množstvom kancelárskych pomôcok. Práca ju naplňovala. Otília bola na obchodovanie ako stvorená – extrovertná, energická, možno trochu

popletená, zato však vždy dobre naladená, so svojským šarmom a s neodolateľným úsmevom. Slušne zarábala, nemala núdzu o priateľov, zdravie jej slúžilo a v kariére bola krôčik od postupu. Nič jej nechýbalo... iba ak láska, ale aj tá nečakane, ale o to intenzívnejšie zaklopala na dvere.

Vlastne to bolo opačne. To Otília zaklopala na jej dvere. Jedného dňa sa vybrala s ponukou nových produktov do firmy, v ktorej mala výborné vzťahy. Upravená a dobre naladená sa na recepcii nahlásila k pracovníčke, ktorá bola už roky zodpovedná za vybavovanie objednávok. A aké bolo jej prekvapenie, keď sa jej namiesto milej panej tesne pred dôchodkom ujal mladý, viac ako dobre vyzerajúci muž tesne pred tridsiatkou. Volal sa Gregor a bol presne Otíliin typ. A v tom bol najväčší problém. Otília bola dobré dievča a tie si s vysokou pravdepodobnosťou vyberajú práve zlých chlapcov. A bolo to tak aj v tomto prípade. Okamžite medzi nimi preskočila iskra. Už ich prvý rozhovor na recepcii firmy bol viac osobný ako pracovný.

„Dobrý deň, vy ste Otília?“

„Áno. Aj vám dobrý deň.“

„Volám sa Gregor a som...“

„Heterosexuál?“

„Áno.“

„Slobodný?“

„Áno.“

„Hľadajúci?“

„Ako viete?“

„Len dúfam.“

„Večera dnes o siedmej?“

„Dohodnuté.“

„Tak hádam... aby sme prešli k pracovným záležitostiam.“

„Pravdaže.“

Gregor neváhal a Otília neprotestovala. O pár týždňov už tvorili pár, za dva mesiace sa k nemu nastáhovala a o štyri boli zasnúbení. Všetko išlo ako po masle, trochu rýchlo na jej vkus, ale láska jej zaslepovala zrak a nedokázala sa ubrániť lákavým predstavám o krásnom spoločnom živote s dokonalým mužom po boku. Čas im ubiehal v príjemnom kolotoči. Cez deň sa venovali pracovným povinnostiam, večer spoločnému vareniu, počas víkendov chodievali do hôr, občas si zahrali tenis a vyšli s priateľmi na drink. Žiadne hádky, ani len náznak sporov. Bezproblémový, dokonca až všedný pár.

Svadba bola romantická a nádherná aj napriek tomu, že prebehla iba v rodinnom kruhu. Nevesta žiarila šťastím, ženích sebavedomím – na prvý pohľad dokonalá idyla.

Až do tohto momentu sa Otílii schúlenej v hojdacom kresle pod madeirskou vistériou rozjímalo s ľahkosťou. No na dni, ktoré prišli potom, by najradšej zabudla alebo spomienky na ne zakopala v samom rohu dokonalej kvetinovej záhrady a nikdy viac sa k nim nevrátila.

No nešlo to. V záhadnej nepravidelnosti, väčšinou po extrémne namáhavom dni, sa jej spomienky na toto neľahké obdobie vynárali v mysli a oberali ju o potrebný spánok.

Musela si priznať, že jej na Gregorovi od samého začiatku čosi nesedelo. Nedalo sa to opísať, definovať, nahmatať ani zazrieť kútikom oka, no napriek tomu to bolo živé, nebezpečné a ostražité. V krátkych momentoch sa to vynáralo z podvedomia, aby sa to opäť rýchlo ukrylo v tajuplných neprebádaných hĺbkach jej zamilovanej mysle. Otília na ten pocit mala zareagovať okamžite, brať ho vážne, zachytiť jeho hlas. Áno, to mala... dnes jej to bolo jasné, ale v tých dňoch plných lásky a s ružovými okuliarmi na očiach to nedokázala.

Naopak, pocit nebezpečenstva prijímala bezstarostne, zakomponovala ho do svojho života, dokonca ho vnímala ako čosi vzrušujúce a dosiaľ nepoznané. A to bola jej najväčšia životná chyba.

Gregorova majetnícka povaha, jeho rafinované manipulovanie, podsúvanie neexistujúcich previnení a podkopávanie sebaúcty sa začali prejavovať okamžite po svadbe, postupne sa zosilňovali, až vyústili do každodenného psychického týrania.

Otília si spočiatku naivne namýšľala, že je to iba chvíľkový problém. Gregor je prepracovaný, v robote na neho nakladajú až priveľa povinností, má problémy s kolegami, jeho otec práve prekonal srdcový infarkt a prerábanie bytu mu taktiež nepridáva na psychickej pohode. To prejde, všetko sa vyrieši a zasa bude z neho ten pokojný, empatický a milujúci muž ako predtým. Toto všetko si nahovárala a zahŕňala manžela ešte väčšou láskou a pozornosťou. No čas plynul, ubiehal deň za dňom a zmena neprichádzala. A ak áno, tak k horšiemu.

V tomto okamihu si pretrela oči dlaňami a rozhodnutá okamžite prestať s trýznivými spomienkami dopila vodu a rázne odložila prázdnu šálku na stôl. Nohy ju však ako si neposlúchali, dokonca aj telo sa zdráhalo vymaniť z pohodlia starého kresla. A tak zostala na svojom mieste. Pochopila, že tieto občasné spomienkové slávnosti potrebuje. Bol to akýsi očistný rituál, ktorý musela podstúpiť na to, aby postupne pociťovala čoraz menšiu bolesť, až ju jedného dňa odloží úplne.

Preto sa bez váhania vrátila do obdobia, keď postupne začala veriť, že problém je v nej, presne tak, ako jej to podsúval manžel. Stále viac sa prepadávala do sveta naplneného smútkom, depresiou, spytovaním svedomia a snahou zapáčiť sa.

Zmenila sa na nepoznanie. Prepadnutá tvár, kruhy pod očami, uhýbavý pohľad, nervózne prsty, ktoré sa stále čímisi zaoberali, a dohryzené pery, z ktorých nevychádzali už takmer žiadne slová. Stala sa vlastným tieňom a ubolená duša formovala jej črty tváre volajúce o pomoc.

Nie, nebil ju. Nikdy na ňu nezodvihol ruku, no napriek tomu ju utýral takmer na smrť. A ona neprotestovala. Z lásky k mužovi sa ním nechala takmer zabiť. Nepomáhali rady rodičov ani zhrozené výrazy na tvárach kamarátok. Nedokázala vidieť milovaného muža v reálnych farbách. Zostávala po jeho boku a naďalej chradla.

Pri spomienke na tie dni vypadla Otilii z oka slza a skotúľala sa po jej líci až do kútika úst, kde pocítila jej slanosť. Rýchlo si ju zotrela chrbtom ruky a pokračovala v návrate do minulosti. Veď hviezdy ju svojím blikotom neustále posmeľovali a hukot vzdialeného oceánu jej dodával silu dostať sa až na koniec príbehu.

Premýšľala, čo nasledovalo potom, a okamžite si spomenula.

Už to vyzeralo naozaj beznádejne a jej okolie sa s týmto stavom začalo zmierovať, keď zrazu čosi zabralo. Aj keď iba nevýrazne, aj keď len čiastočne, ale zabralo.

Jedna z Otiliiných priateľiek sa na lyžovačke v Tatrách zoznámila s mladou ženou, ktorá jej bola okamžite sympatická. Cez deň sa stretávali na svahu, večer v saune a počas týždňa sa zrodilo milé kamarátstvo. Raz v noci, keď sedeli aj so svojimi partiami v bare pri pohári vína, z mladej ženy vyšlo, že bola Gregorova dlhoročná priateľka. Jej skúsenosti z nešťastného vzťahu boli navlas rovnaké ako Otiliine.

Po dlhom a namáhavom prehovaraní Otilia súhlasila, že sa s ňou stretne. Len na chvíľu, jeden drink a koniec...

veď predsa nebude vysedávať s bývalou partnerkou svojho muža, akousi ohrdnutou, úbohous ženou. No všetko vypáľilo inak. Napokon strávila v nečakanej spoločnosti dve dlhé hodiny, vypila liter vína, dohrýzla si pery do krvi a vypočula si sposed' ženy, ktorá prežila zbytočne dlhý čas v toxickom vzťahu, ale našla potrebnú silu, vymanila sa z neho a začala žiť odznova.

Otília sa nasledujúce dni snažila stráviť nové informácie, neustále sa potácala na rozhraní ich prijatia a odmietnutia. Gregor ju častoval spýtavými pohľadmi, zahŕňal výčitkami, podvedome cítiac, že sa deje čosi podozrivé. Jeho obeť sa mu pomaly, ale isto vzdáľovala a unikala zo svedomito nastražených pascí.

Jedného rána sa Otília zobudila s vedomím, že musí niečo podniknúť. Konečne zapadli do skladačky aj posledné kúsky a ukázali jej život v nahej hrôze. Zrazu si bola istá, že ak od Gregora neodíde, stratí všetku sebaúctu a napokon sa rozplynie v pocite viny a vlastnej neschopnosti. Ibaže v tom momente to nedokázala. A tak konečne poslúchla bezradné priateľky a zašla k psychologičke. Bola jej poslednou nádejou. Staršia pani, ktorá si počas svojej profesionálnej kariéry vypočula množstvo podobných príbehov, okamžite vedela, aké peklo Otília prežíva. Podala jej pomocnú ruku. Krok po kroku ju ubezpečovala o vlastnej dôležitosti, hodnote a potrebe žiť dôstojný život, až sa jej napokon podarilo presvedčiť ju, aby zozbierala posledné sily, ktoré jej zostali, a urobila neodkladné rozhodnutie.

V jedno ráno, keď bol Gregor v práci, Otília zbalila do dvoch nevelkých kufrov svoje veci a odsťahovala sa ku kamarátke. Srdce jej bilo ako splašené, pocity úzkosti ju oberali o dych a podlamovali sa jej kolená. Napriek tomu to zvládla!

Bola odhodlaná na boj a rozhodnutá neustúpiť. Konečne mu unikla.

Hneď v ten večer však pochopila, že sa opäť zmýlila. Gregor sa totiž nemienil vzdať. Nekonečné telefonáty plné vyhrážok aj prosieb, správy, ktoré by vystačili na román, a prenasledovanie na každom kroku však Otíliu nevystrašili, ale práve naopak – utvrďovali ju v tom, že urobila správnu vec a za žiadnych okolností sa k tyranovi nesmie vrátiť. Gregor sa nevzdával, no ona tiež nie.

Plná odhodlania podala žiadosť o rozvod.

Napriek tomu, že Gregor nesúhlasil a v období rozvodového konania neustále Otílii znepríjemňoval život, napokon sa to podarilo.

V deň, keď sa dozvedela, že sú konečne rozvedení, kúpila si letenku na Madeiru, ostrov, o ktorom veľa počula, no nikdy ho nenavštívila. Potrebovala odísť čo najďalej od bývalého manžela, spomienok na chvíle bolesti a nájsť malé miestečko, kde bude môcť na všetko zabudnúť a začať odznova. A práve Madeira, malý ostrov uprostred Atlantiku, ju priťahovala ako magnet a neschádzala jej z mysle.

A tak poďakovala milej pani psychologičke, rodičom aj verným kamarátkam za ich pomoc a povzbudená ich súhlasom sa vydala v ústrety novému životu. Veď to predsa nebude navždy. Len na určitý čas, ktorý jej umožní znova sa postaviť na nohy, набраť silu a nájsť stratenú rovnováhu.

Otília, pozorujúc hviezdy z hojdacieho kresla, si vzdychla. Nikdy by nepredpokladala, že na tomto rozprávkovom ostrove strávi tri roky a že na návrat ani len nepomyslí. Premýšľala, čím to vlastne je? Krásou prírody, dobrosrdečnosťou ľudí alebo príjemným podnebíom a nespútaným oceánom? Pravdepodobne tým všetkým, no hlavne čímsi oveľa

podstatnejším. Ten najväčší poklad našla práve tu v tomto veľkom starom dome, ktorý postavil pán, v ktorého kresle práve odpočívala. A tým pokladom boli Filipa a Danilo, dvaja súrodenci, ktorých spoznala krátko po prúde na Madeiru. Pomohli jej v neľahkých začiatkoch, stáli po jej boku aj napriek tomu, že bola kvôli množstvu povinností roztržitá, nedochvílna a občas aj nezodpovedná. Prichýlili ju v dome, ktorý zdedili, a okrem strechy nad hlavou jej ponúkli aj nehnúce priateľstvo, čo bola veľká vec. Otília to vedela, vážila si ich ústretovosť a svoj nápad usadiť sa na Madeire nikdy neolutovala. V izbičke, ktorú jej Filipa s Danilom prenajali, mala bývať iba krátky čas, kým sa neorientuje a nenájde si niečo iné. No nestalo sa tak. Zapadla do prívetivého domu ako tehla do múru a doplnila netypickú rodinu o nečakaného, ale dôležitého člena.

Zrazu bola pokojná. Prešla spomienkami ako vlak dlhou pustatinou ponorenou do noci a tešila sa na východ slnka.

„Zajtrašok bude úspešný,“ šepala do tmy. Kdesi hlboko vo svojom vnútri cítila, že to tak bude, a ubezpečoval ju v tom vánok, ktorý k nej privial od oceánu vôňu madeirských čiernych pláží a rozkvitnutých frézií. Zajtrašok jej zmení život. S týmto pocitom nadvihla pery do slastného úsmevu, privrela viečka a upadla do oslobodzujúceho spánku.